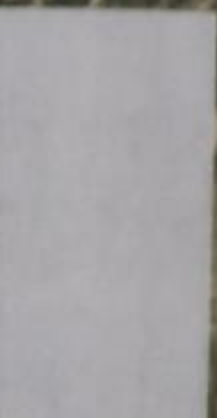

ΜΑΓΕΜΕΝΕΣ ΔΟΣΑΡΣΕΣ

Η ψυχή μου ανεβαίνει
... (σήμερα
στης αγάπης τούτα
... (έφημερα
και σε ραίνει από ψη-
... (λά με δεία αστέρια

ΚΕΝΤΟΥΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Κόνιτσας
Δημόσια ΚΕΝΤΟΥΚΗ

Κάθε γνήσιον αντίτυπον
φέρει την υπογραφή μου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΗΑΙΑ Μ. ΒΑΣΙΛΙΚΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	55843
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	3/9/2014
ΤΑΞΗ ΑΡΙΘΜ.	889 L BAS

Κωδ. ΕΓΧ. 8971

ΜΑΓΕΜΕΝΕΣ ΔΟΞΑΡΙΕΣ

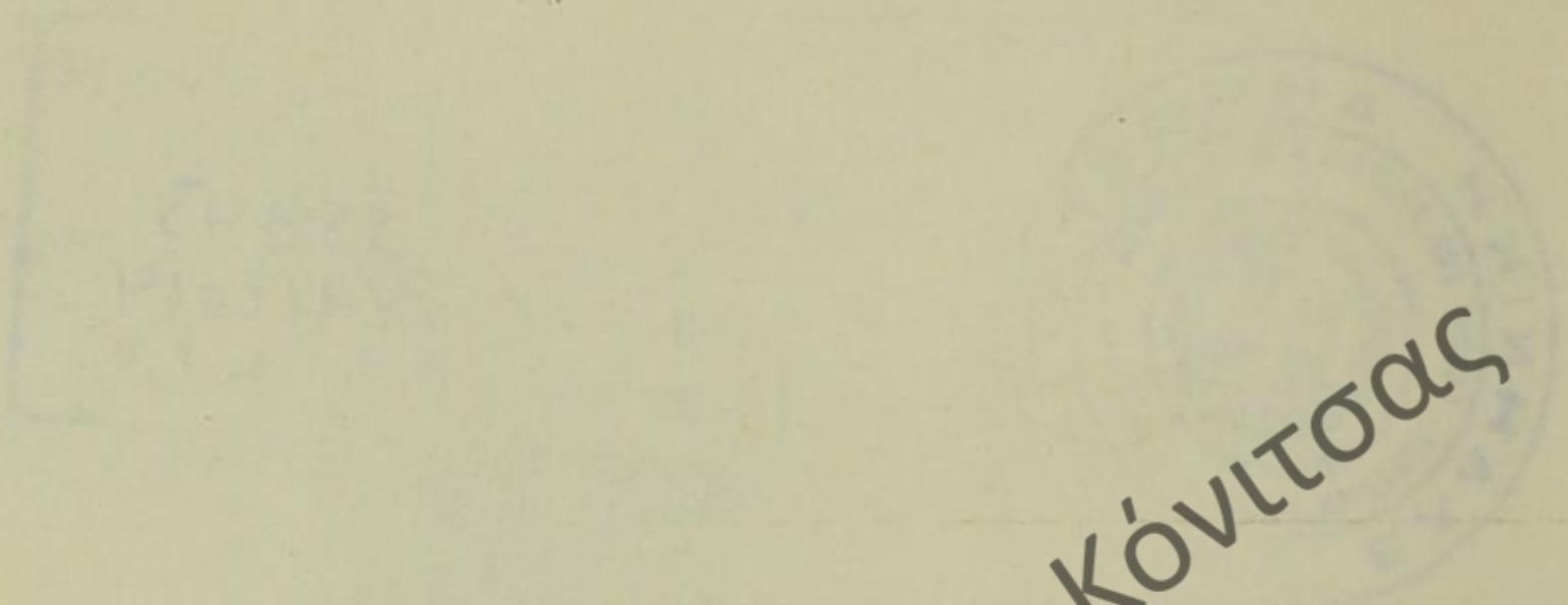
ΠΟΘΟΙ ΧΙΜΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κονίτσας

ΓΙΑΝΝΙΝΑ

1962

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ Μ. ΑΣΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΤΗΤΑ

1985

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ δλιβερέ μου λογισμέ
καὶ πλάνα φαντασία
γιὰ ψάλτε μου τοὺς στοχασμούς
τῆς ζήσης μου πικροὺς καημούς
μὲ ἀλγηρὴ ἀουσιὰ....

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Λ' ἔρσηνα

Ἡ ψυχὴ μου ἀνεβαίνει σήμερον
στῆς ἀγάπης τὰ γαλάζια λὲς αἰθέρια,
τὰ περὰ ἀφίνει, τὰ ἐφήμερα,
καὶ σὲ ραίνει ἀπὸ ψηλὰ μὲ θεία ἀστέρια.

Μὲ τοῦ ἔρωτα τὴ λύρα τὴ χρυσῆ
τραγουδῶ τοὺς στίχους μου ποῦ σοῦ χαρίζω,
κάθε πόθο μου σοῦ κάνω προσευχὴ
καὶ μπροστά σου μὲ λατρεία γονατίζω.

Τὰ ὠραῖα τῆς ζωῆς μ' αἰσθήματα
σὰ μπουκέτο σὰ προσφέρω 'πὸ λουλούδια
σὰ δακρύβρεχτά μ' αὐτὰ ποιήματα,
τῆς καρδιᾶς μου πρῶτα καὶ στερονὰ τραγούδια.

Ἔδον μου ξύπνησες τῆ Μοῦσα

Σάν τοῦ Μαγιοῦ μιὰ θεία ἠλιαχτίδα
μπροστά μου πρόβαλλες, Ξανθομαλλοῦσα,
κι' ἦσουν αὐτὴ πού πρόσμενα μ' ἐλπίδα,
συχνὰ πού στ' ὄνειρά μου κινηγοῦσα.

Στὰ ἔρμα περιγιάλια μου σάν σ' εἶδα
μοῦ ξύπνησες στὰ στήθια μου τῆ Μοῦσα
καὶ τῆ φτώχη μου ὀδηγεῖς γραφίδα
σ' ἀγνωστοὺς κόσμους π' ὄνειροπολοῦσα.

Ἄς εἶν' ἐκεῖν' ἡ ὥρα εὐλογημένη
πού βγῆκες στὴ ζωὴ μου, ἀγαπημένη,
γιὰ νὰ μοῦ κυβερνᾷς τὰ ὄνειρά μου.

Στῆς Εἵμαρμένης μου τὰ μονοπάτια,
πού πλανιέμαι στ' ἀνέγνωρά της πλάτια,
ἔσένα θᾶχω γιὰ παρηγοριά μου.

Παρηγοριὰ

Θλιμμένος ζούσα κ' ἔρημος
σὲ παγερὴν ἀνία
καὶ μ' ἔδεϋνε στὴ μοναξιά
τὸ ξεροβόρι στὴν καρδιά
μὲ ἄγρια μανία.

Μὰ ξάφνου πρόβαλλες ἐσὺ
σὰ ροδαυγὴ δροσάτη
καὶ στῆς καρδιάς τὸν οὐρανὸ
πούτανε πάντα σκοτεινὸ
ξαστέρωσαν τὰ πλάτη.

Μοῦ ἤρθες γὰρ τὴν Ἄνοιξη
στὴν ἄγροη ζωὴ μου
καὶ οἱ κρημοὶ μου σβήσανε
καὶ λουλουδά ἀνθίσανε
στὴν ἔρημη ψυχὴ μου.

Ἦρθες κοντά μου κ' ἔλοιωσαν
τῆς μοναξιάς τὰ χιόνια,
κι' ὡς νάτανε πρωτομαγιά
ἐξύπνησαν μέσ' στὴν καρδιά
γλυκόλαλα ἀηδόνια.

Ἦρθες παρηγοριᾶς δροσιὰ
στῆς ζήσης τό λιοπύρι,
ἄνθος γεμάτο εὐωδιὰ
πὺ μούδωσες μὲ τὰ φιλιὰ
τῆς νιότης σου τὴ γύρη.

Ἡ ἀγάπη σ' ἀνοιξιάτικο
γιὰ μὲ ἦταν ἀγεράκι,
ποὺ ἦ μυρωμένη του πνοή
μοῦ γλύκαινε μέσ' στὴ ζωὴ
τὸ πιὸ πικρὸ φαρμάκι.

Μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο
κι' ἓνα σου πλάνο βλέμμα
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὸ θρόνο μου
μοῦδιωχνες κάθε πόνο μου
μέσ' στῆς ζωῆς τὸ ψέμα

Στὴν ἀγκαλιά σ' ἀνέβαινα
ψηλὰ μέσ' στὰ οὐράνια,
κάθε φιλί σου δροσερὸ
μοῦδινε ἀθάνατο νερὸ
κι' ἀμάραντα στεφάνια.....

Τώρα, στὴ μαύρη θλίψη μου
γὰ ξαναρθῆς δὲν σ' εἶδα
κι' ἤσουν γιὰ μὲ παρηγοριὰ
στὴ συννεφιά μου τὴ βαρειὰ
χαρᾶς μιὰ χουσαχτίδα.

Σὲ ποιὸν νὰ πῶ τὸν πόνο μου
ξανά πού μ' ἔχει πάρει
μέσ' στὴ σκληρὴ του ἀγκαλιά ;
"Α !... θὲ ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά
μόνο στ' ἀχνὸ Φεγγάρι.....

Μέ τὸ Φεγγάρι ουντροφιά

ὦ Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
ἀπόψε σέ προσμένω
νὰ βγῆς ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
ὀλόχρουσα ντυμένο,
γιὰ νὰ σοῦ πῶ κάποιο κρυφὸ
ἄχ !... τῆς καρδιᾶς μου μυστικὸ :

Κάποια μικρούλα ζηλευτὴ
ἐπρόβαλλε μπροστά μου,
σὰν ὀπτασία μαγικὴ
πέρασε ἀπὸ κοντὰ μου
καὶ τότε μὲ ἄνοιξη γλυκειὰ
μοῦ ξύπνησε μέσ' στὴν καρδιά.

Στὸ πέρασμά της ἄνθισαν
λουλούδια μυρωμένα,
πουλιὰ κι' ἀηδόνια λάλησαν
χαρούμενα γιὰ μένα·
μὰ ξάφνου φύσηξε ξανά
τὸ ξεροβόρι στὴν καρδιά.

Κάποιο θλιμμένο δειλινὸ
ἔφυγε μακρὰ μου,
Φεγγάρι μου, στὸ χωρισμὸ
ἐμάτωσε ἡ καρδιά μου
κι' ἀπὸ τὰ μάτια σὰν βροχὴ
πέφτει τὸ δάκρυ στὴ ζωή.

Μοῦφυγε κείνη π' ἀγαπῶ
καὶ κλαίω τὸ χαμό της,
μὰ στὴ ζωὴ θὰ καρτερῶ
πάντα τὸ γυρισμό της,
νὰ ξαναρθῇ κάποιο πρωτὶ
σὰν ἀνοιξιάτικο πουλί.

Στὸ διάβα σου τὸ μακρινό,
ἐκεῖ πού πᾶς στὰ ξένα
κείνη σὰν δῆς πού δὲν ξεχνῶ
μὲ μάτια δακρυσμένα
πὲς της : γι' αὐτὴν πάντα γτυπᾶ
ἡ πονεμένη μου καρδιά.

Ναί, Φεγγασάκι μ' ἀργυρό,
στὴ θεία δημοσίᾳ σου
μοιάζει ἐκείνη π' ἀγαπῶ,
στὸ γέλιο, στὴ χαρὰ σου,
γι' αὐτὸ προσμένω νὰ σε δῶ
ὅταν περνᾷς στὸν οὐρανό.

Μὲ σένα πάντα συντροφιά
τὶς νύχτες ξαγρυπνάω,
ἐσὺ γελᾷς κάθε βραδυνά
κ' ἐγὼ πικρὰ πονάω,
πού συλλογιέμαι μὲ καημὸ
ἄχ ! τὴν Νεραίδα π' ἀγαπῶ.

Φεγγάρι μου, π' ἀργοκυλᾶς
μέσ' στ' οὐρανοῦ τὰ πλάτη
ἀπόψε πάψε νὰ γελαῖς
πὺ δὲν θὰ κλείσω μάτι·
πέταξε ὁ νοῦς μου στὰ παλιά
κ' αἶμα θὰ στάξῃ στὴν καρδιά.

Ἄπο τὰ πέρατα τ' ἀχνὰ
ὅταν θὰ μ' ἀντικρούσῃς
μέσ' στῆς νυχτιᾶς τῆ σιγαλιά
μαζί μου θὰ δακρούσῃς·
καὶ Σὺ θὰ κλάψῃς σὰν θὰ δῆς
κάποιο μου δράμα τῆς ζωῆς.

ὦ ! Φεγγαράκι μου χλωμό,
θωρῶ Σέ λυπημένο
ν' ἀργοκυλᾶς στὸν οὐρανὸ
μὲ πρόσωπο σβησμένο !
Τοῦ πόνου μου ἡ συννεφιά
σοῦ σκιάζει ἀπόψε τὴ θωριά !

Σὲ βλέπω ἀπόψε θλιβερό,
θαμπό, σκοτεινιασμένο
σὲ ματωμένο οὐρανό (!)
μὲ σύννεφα ζωσμένο,
νὰ κλαῖς μαζί μου τὸ χαμὸ
ἐκείνης πὺ δὲν λησμονῶ....

Τὰ σύννεφα, Φεγγάρι μου,
διώξε ἀπὸ κοντά σου,
δὲν θέλω πιά γιὰ χάρη μου

νά χάσης τή χαρά σου
Φέξε, σάν πρώτα χαρωπό
κι' ἀσήμωσε τόν οὐρανό.

Φεγγάρι μου, θά καρτερῶ
καί πάντα θά προσμένω
κάποτε νάρθης γελαστο,
νά βγῆς εὐτυχισμένο
μαζί σου πάλι νά χαρῶ
κοντά σ' ἐκείνη π' ἀγαπῶ.

Ἐσύ νά παίξεις στό χροῖ
ὀλόξανθα μαλλιά της
κι' ἐγὼ ν' ἀράξω στό γλυκειά
ὀλόθερμη ἀγκαλιά της
γιὰ νάβρω πια παρηγοριά
μέ τὸ ἔλεός της τὰ φιλιά.

Τὸ Θεῖο βλέμμα της τ' ἀγνό
σανά νά τ' ἀντικρούσω,
στό χροῖμα του τὸ γαλανό
τὸν πόνο μου νά σβήσω
καί στήν καρδιά μου τή βαρειά
πάλι νά φέρη ξαστεριά.

Πάντα θά ζῶ μ' ἓνα σκοπό,
μ' ἐλπίδα στή ζωή μου
πρὶν ἀπ' τὸν κόσμο νά χαθῶ
νά δῶ, ἄχ! τὴν καλή μου
κι' ἄς ἔρθη τότε ἡ στιγμή
νά σβήση ἡ στερνὴ πνοή.

Τῆς ξενητειᾶς ὁ πόνος

Ἀπελπισμένη κάθομαι
στήν ἄμμουδιὰ καὶ κλαίω
καὶ τὸ πικρὸ παράτονο
στὰ κύματα τὸ λέω
πὸς στήν καρδίᾳ μου παίζεται
μελόδραμα ἀγαπῶ
καὶ μοῦ θολώνουν τὸ μυαλὸ
σκηνές ψεγάτες σπαραγμό.

Θαυρῶ πὸς κλαῖν τὰ κύματα
στο ἔρημο ἀκρογιαλὶ
καθὼς φιλοῦν τὴν ἄμμουδιὰ
καὶ πίσω φεύγουν πάλι
γιὰ νὰ σβηστοῦνε στήν πλατειὰ
τῆς θάλασσας ἀγκάλῃ
κ' ἐμένα 'κείνου π' ἀγαπῶ
ἄχ! μοῦ θνυμίζουν χωρισμό.

Σ' αὐτὴν τῇ ἔρημῃ ἀχτῇ
ἔχασα τὴ χαρὰ μου,
σὶν ξενητειᾶς πλάνο πουλὶ
ἐσίμωσε κοντὰ μου
ἢ βάρκα π' ἀνοιξε πανιὰ
κι' ἄρπαξε μακρονά μου
τ' ἀγόρι ἀπ' τῆς ἀγκυλιὰ
γιὰ νὰ τὸν πάη στήν ξενητεία.

Σὲ ξένα μέρη τώρα ζεῖ
τ' ἀγαπημένο ταίρι,
ἀφροῦ τῆς Εἰμασμένης μας
τὸ ἄπονό της χέρι
τ' ὀνειροτά μας σκόρπισε
σὰν σύννεφο στ' ἀγέρι
καὶ στῆς ζωῆς μας τὸ σκοπὸ
μᾶς ἔφερε τὸ χωρισμὸ....

Ἡ ξενητεία τὴν πλάνα της
ἀνοιξε ἀγκαλιὰ της
καὶ προσκαλεῖ σὰ μάγισσα
τὸν νιό νὰ πάη κοντά της,
νὰ νά χαρῆ τὰ κάλλη της,
τὴ λάγνα ὀμορφιά της,
νὰ τὸν μαγέψη καὶ νὰ ζῆ
σκλάβος πιά στὴ δική της γῆ

Χαμογελάει ἐρωτικά
σ' ὅποιον τὴν πλησιάζει
καὶ μὲ τὰ πλάνα μάτια της
Παράδεισο τοῦ τάζει.
Καὶ σὰν Σειρήνα μυθική
θαρρεῖς γλυκὰ τοῦ κράζει
μὲ μιὰ φωνὴ μελωδική
πάντα τὸν σέρνει πρὸς τὰ κεῖ....

Πάντ' ἀπὸ τότε σιὸ γιαλὸ
κάθε φορὰ πηγαίνω
καὶ μὲ λαχτάρω στὴν καρδιά,
μὲ πρόσωπο θλιμμένο
κάποια βαρκούλα ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ
γιὰ νὰ φανῆ προσμένω
μὲ κάτασπρα ἀνοιχτὰ πανιά
ποὺ γάργαρο ἀπ' τὴν ξενητεία....

Καταραμένη ξενητεία
νὰ σβῆς ἡ ὀμορφιά σου,
νὰ μαραθοῦν τὰ κάλλη σου
καὶ νὰ χαθῆ ἡ θωριά σου,
νὰ φύγῃ καὶ τ' ἀνόρι μου
ἀπ' τὴ σκληρὴ ἀγκαλιά σου·
σὰν χελιδόνι στὴν παλιά
τότε νὰ ξαναρθῆ φωλιά.

Λιμάνι ἀγάπης θὰ γενῶ
στῆς ζήσης τ' ἀκρογιαλί,
κι' ἔταν τῆς ἔρμης ξενητείας
ἡ μαύρη παραζάλη
θὰ διώξῃ καὶ τ' ἀγόρι μου
στὴ γῆ του πίσω πάλι,
ν' ἀράξῃ θὲ νὰ βροῖ στεριά
στὴν ἀνοιχτὴ μου ἀγκαλιά.

Ἐπὶ τὸν ἀφρὸ τῆς θύμησης

Κάθε βραδὺ ἀναδύεται
κι' ὀρθώνεται μπροστά μου
ἀπ' τὸν ἀφρὸ τῆς θύμησης
μὲ ἀνάμνηση γλυκειά μου.

Ἡ σκέψη μου πονόδαρτη
γυρνᾷ σὲ κάποιον δεῖλι
ποῦ στὴ ζωὴ μου πρόβαλλε
σὰν τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη,

Ἐκείνη ποῦ μοῦ ξύπνησε
τ' ἀηδόνια στὴν καρδιά μου
καὶ μοῦφερε τὴν Ἀνοιξη
στὴν ἔρημη μοναξιά μου....

Μὰ τώρα ποῦ τὴν ἔχασα
γιὰ πάντ' ἀπ' τὸ πλεῖρό μου
μὲ πόνο τὴν ἀναζητῶ
σὲ κάθε ὄνειρό μου.

Τὰ ὄνειρα μὲ σέρονουνε
σὰν στὴν ἀγκολιά της
καὶ παίρνω λὲς ἀχόρταγα
σὰν πρῶτα τὰ φιλιὰ της.

Μὰ ὅταν σβήνει τ' ὄνειρο
ξυπνῶ μὲ καρδιοχτύπι,
βοίσκομαι μ' ἄδεια ἀγκαλιὰ
καὶ μὲ τυλιγ' ἡ λύπη.

Ἄχ! νᾶταν, Θεέ μου, μπορετὸ
ποτὲ νὰ μὴ ξυπνοῦσα,
κοντὰ σ' ἐκείνη π' ἀγαπῶ
μέσ' στ' ὄνειρο νὰ ζοῦσα.

Μὲ τὰ φτερὰ τ' ὄνειρου

Συχνὰ ἢ φαντασία μου
ὡς τ' ἄδυτα τ' ἀπείρου
σὰ νυχτοπούλι ἠψώνεται
μὲ τὰ φτερὰ τ' ὄνειρου.

Καθὼς πλανιέται ξέγνοιαστη
χρυσᾶ παλάτια πλάθει,
σὲ κόσμους μπαίνει ἀγνωστούς
ὡς τῆς ζωῆς τὰ βάθη,

Κι' ἀγαθῆτᾶ σὰ μάγισσα
νά βρῆ τὰ πεπωμένα,
τῆς μοίρας ἀλληγορικὰ
μαντεύει τὰ γραμμένα.

Πότε σὰ νυχτοβάτισσα
μὲ μάτια θολωμένα
ἀνοίγει πόρτες λησμονιάς
ἀπὸ τὰ περασμένα.

Καὶ τριγυρονᾶ μὲ τὸ γοργὸ
τ' ὄνειρου τρεχαντήρι
σὲ ἀναμνήσεων γιαλούς,
χωρὶς καραβοκύρη.

Κι' ἀπὸ τῆς λήθης τὸ βυθὸ
μὲ τὸ ὄνειροδίχτυ
ψαρεύει λύπες καὶ χαρὲς
στὸ πλάνο τους ξενύχτι....

Λυναπάντημα

Ἐγερονε ὁ ἥλιος γελαστός
σὲ παρφυρένια δύση
κι εἶχαν τὸ πλάτη τ' οὐρανοῦ
μὲ ρόδα πιά γεμίσει.

Καὶ ξάφνου στὴν ἀπόκοσμη
τοῦ δειλινοῦ μαγεία
πρόβαλλε *κείνη σὰν Ξωθιά
γεμάτη γοητεία.

Σὰν ἀνοιξιάτικα βιολιά
νότες χαρᾶς σκορποῦσαν
στ' ἀντίκρουσμά της τὰ πουλιά
— τὴ χάση της ὑμνοῦσαν.

Νιότης μοτίβα ἀντήγαγον
σὰ ημίξανε τριγύρου
τῆς Ἄνοιξης περὶ ἑσθιά
μὲ τὸ δικό της μῦθο.

Χαιρέκωναν στὸ διάβα της
τὰ ἀνθισμένα κλώνια
καὶ γύρω της φτερούγιζαν
τὰ Θεῖα χελιδόνια,

Ὁ ἥλιος χρύσωνε ἀπαλὰ
τ' ὀλόξανθα μαλλιά της
κι' οἱ οὐρανοὶ γελοῦσανε
στὴ γαλανὴ ματιά της.

Μέσ' στὴ θωριά της ἔλαμπαν
τὰ κάλλη τοῦ Ἀπρίλη
κι' ἀνθίζαν ρόδα δροσερὰ
στὰ κρεμεζί της χεῖλη.

Σὰν ὀπτασία ἀλλόκοση
ἐσίμωσε κοντὰ μου
κι' ἀλλόκοτα στὰ στήθια μου
ἐσκίρτησε ἡ καρδιά μου.

Μοῦ χαμογέλασε γλυκὰ
καὶ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα
μοῦ φώτισε τὰ σωθικὰ
σὰν ἡλίου χουσαχτίδα.

Καί μὲ πλημύρισε βαθειὰ
μιὰ Θεία ἀνατριχίλα,
ὅπως στ' ἀγέρι σείονται
τῆς Ἄνοιξις τὰ φύλλα.

Ἐστύλωσα τὰ μάτια μου
στὸ βλέμμα τὸ δικό της
καὶ ψάρεψα στὰ βάθη του
τ' ἄφαντο μυστικό της.

Τὰ χεῖλη της ἠδονικὰ
εἶδα νὰ σαλευθοῦνε
σὰν τοῦ φιλιοῦ νὰ γύρευαν
τὴ μέθη νὰ γευθοῦνε....

Σὲ λίγο ἢ νύχτα ἄπλωνε
τὰ σκοτεινὰ φτερά της
κι' ἡ ἀγάπη μᾶς φανέρωνε
τὰ χίλια μυστικά της.....

Ἀνοιξιάτικες ἀναμνήσεις

Θεία τῆς Ἀνοιξης χορδή,
τοῦ ἔρωτα δοξάρι
πάντοτε σμίγουνε μαζί
στοῦ ἀηδονιοῦ τῆ χάρη.

Κι' ὅταν ἡ νύχτα τὸ μουντὸ
καὶ γκρίζο πέπλο ἀπλώνει
μονάχος μου πιά ξαγρυπνῶ
ν' ἀκούω κάποιο ἀηδόνι.

Ἀπ' τ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιὰ
τὸ μαγικὸ ἀηδόνι
μὲ τῆ γλυκειά του τῆ λαλιὰ
θάρρῶ πὼς μὲ πληγώνει.

Λαλὲς ἀπόκοσμες, γλυκὲς
ποὺ τὴν ψυχὴ μ' ἀγγίζουν
σ' ἀξέχαστες, παλιὲς στιγμὲς
τῆ σκέψη μου γυρίζουν.

Τ' ἀηδόνι, ἄχ! μου θύμισε
ὄνειρατα σβησμένα,
πόθους κρυφοὺς μου ξύπνησε
ἀπὸ τὰ περασμένα.

Κι' ἀναπολῶ πιά τὶς χαρὲς
κάποιας ἀγάπης πρώτης,
ποῦχε δονήσει τὶς χορδὲς
τῆς μαγεμένης νιότης.....

Καθ' ἀνοιξιάτικη βραδυά
μ' ἐκείνη π' ἀγαπούσα
στά μυρωμένα γιασεμιά
μαζί της ξαγρυπνοῦσα.

Ὁλόγυρά μας μαγικά
λαλούσανε τ' ἀηδόνια,
παντοῦ σκορποῦσαν τὴ χαρὰ
ἀπ' τ' ἀνθισμένα κλώνια.

Πρόσχαρο, πάντα γελαστό
διάβαινε ἀπὸ ψηλά μας
τὸ Φεγγαράκι τ' ἀργυρὸ
ποῦ ἦταν ἡ χαρά μας.

Μεθούσαμε στὴ σιγαλιὰ
στῆς νύχτας τὴ γαλήνη
ἀγάπη, χάρδια καὶ φιλιὰ
στοῦ ἔρωτα τὴ δίνη.

Γύρ' ἀντηχοῦσε ἀνέκφραστη
τῆς πλάσης μελωδία,
σκορποῦσαν τ' ἀνθη ἀπέραντη
μεθυστικὴ εὐωδία.

Στῆς Ἀνοιξης τὸ χαρωπό,
πανώριο πανηγύρι
πίναμ' οἱ δύο μας τὸ γλυκὸ
τοῦ ἔρωτα ποτήρι.

Ἀξέχαστες, τρελλές βραδυές
τῆς νιότης τὸν Ἀπρίλη
στὶς ἄδολές μας τὶς καρδιές
ξυπνοῦσαν πόθοι χίλιοι.....

Χίμαιρα

Πλάνο μ' ἀστέρι, φωτεινὸ
γιατὶ σὰν σ' ἀντικρούζω
νὰ βγῆς ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
μὲ κάνεις καὶ δακρούζω ;

"Α !... εἶσαι ἀστέρι μου, ἐσύ
πῶροινες χουσαχτίδες
γιὰ τὴν ἀγάπη τῆ χουσιῆ
ποῦψαχνα σὰν μὲ εἶδες.

Μοῦ φώτιζες ἀπὸ ψηλὰ
μὲ τὶς χουσὲς ματιές σου
καὶ τὶς ἀχτίδες ἀπαλὰ
ἔχυνες τὶς ξανδιές σου.

Θυμᾶσαι, ἀστέρι μου λαμπρό,
μαζὶ σου κάποιο βράδυ,
ποῦ ἴκείνη γύρευα νὰ βρω
στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι ;

Τὴν ἀναζήταγα παντοῦ
μ' ὄνειρα κα' ἐλπίδες
καὶ σύ ; ἀστέρι τ' οὐρανοῦ,
μοῦροινες χουσαχτίδες....

Ἄστέρι μου, μέσ' τὸ γιαλὸ
τὴν ἡῦρα νὰ θωροῆ
τὴν ὀμορφιά της στὸ νερὸ
καὶ νὰ χαμογελάη.

Σὰν χρυσαφένια κύματα
τ' ὀλόξανθα μαλλιά της
στοῦ μπάτη τὰ φιλήματα
χυνότανε μπροστά της.

Στ' ἀντίκρουμά της σὰν Ξωθιά
ποτὲ πού δὲν ξανάειδα,
μοῦ φάνηκε στὴν ἀμμουδιά
πὼς κάθονταν νεράϊδα!

Τὴν ἐπλησίασα δεικὰ
καὶ στάθηκα μπροστά της
καὶ τῆς ἐγάρισα ἀπαλὰ
τ' ὀλόχρυσά μαλλιά της.

Ἐγειρε τότε τὴ ματιὰ
κ' ἔλαμψε ἀχτίδα θεία
καὶ σκόρπισ' ἢ ἀκρογιαλιά
περίσσια γοητεία!

Ἔσκυψα καὶ τὴ φίλησα,
μὲ φίλησε κ' ἐκείνη,
γι' ἀγάπη τῆς ἐμίλησα
κι' ὄρκο πιστὸ μοῦ δίνει :

Μοῦδειξ' ἐσένα χαρωπὰ
μὲ τ' ἄσπρο τῆς τὸ χέρι
κι' ὀρκίστηκε νά μ' ἀγαπᾷ
παντοτεινά, ἀστέρι.

Γύρω περνούσανε Ξωθιές
μ' ὄνειρατα κ' ἐλπίδες
καὶ σὺ μὲ τὶς χρυσῆς ματιῆς
ἔρριχνες χρυσαχτίδες....

Μὰ κάποια θλιβερὴ βραδυά,
θαμπή, σκοτεινιασμένη
δὲν ἦγανε στὴν ἄμμουδιὰ
σὰν πρῶτα νὰ προσμένη!

Κι' ἀλλὸ τὸν πόνο μου τρελλός:
μὲ θλίψη στὴν ψυχὴ μου
στὰ περιγιάλια μοναχὸς
γύρευα τὴν καλὴ μου.

Ἄστέρι μ' ἀπ' τὸν οὐρανὸ
ἔσὺ μὲ συμπονοῦσες,
θαρρῶ μὲ βλέμμα σκοτεινὸ
θλιμμένο μὲ κυττοῦσες.

Τότε, ἀστέρι, χαμηλὰ
μοῦ φάνηκες μπροστά μου
καὶ μοῦ ψιθύρισες δειλὰ
νά σφίξω τὴν καρδιά μου..

Μούπες πὼς εἶδες ἀπ' ἐκεῖ
Νεράϊδες νὰ διαβοῦνε
«ἦταν δική τους ἀδερφή
καὶ πάει μαζί νὰ ζοῦνε»....

Κ' ἐκεῖ πὺ σμίξανε οἱ δυὸ
ἐφύτρωσε λουλούδι
καὶ ζοῦσε ἔρμο στὸ γιαλὸ
χωρὶς πουλιοῦ τραγοῦδι.

Μεγάλωνε καὶ ὁμορφιά
ἐκείνης ἀποκτοῦσε
καὶ τὴ γλυκειὰ του εὐωδία
στ' ἀγέρι ἐσκορποῦσε.

Κ' ἐγὼ τὴν ἔρμη μοναξιά
μαζί του ἐπεροῦσα
γυρεύοντας παρηγοριά
γιὰ κείνη π' ἀγαποῦσα,

Ὡσὰν κ' ἐμένα μόνο του
ἐζοῦσε τὸ καημένο
καὶ μοῦλεγε τὸν πόνο του,
πὼς ἦταν πληγωμένο.

Θλιμμένο τῶδα κι' ἀνοιξε
τὴν ἄδολη καρδιά του,
τὸ κύμα πὼς τὸ πλάνεψε
—μούπε— στὸ πέρασμά του.

Καὶ σὰν ἐδιάβαινε ἀπὸ κεῖ
τὸ κύμα πρὸς τὰ πᾶνω
σιτὸ λούλουδο ἀπ' τὴν ἀχτὴ
ἔροιχνε μάτι πλάνο.

Κι' ὅταν ἀντίκρουζε αὐτὸ
τὴ γαλανὴ ματιὰ του
ποθοῦσε μὲ κρυφὸ καημὸ
τὰ δροσερά φιλιὰ του.

Τὸ κύμα ἀνάλαφρο, ἀπαλὸ
ἔζιγωνε κοντὰ του
καὶ τ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ γιालὸ
στὴ δροσερὴ ἀγκαλιά του.....

Καὶ τώρα, ἀστέρι φωτεινὸ,
εἶρημος στὴ ζωὴ μου
γιὰ ἔκλεινη πού δὲν λησμονῶ
θλίβεται ἡ ψυχὴ μου.

Στὸν οὐρανό, ἀστέρι μου,
σὰν σὲ θωρῶ δακρῦζω
πού τὸ χαμένο ταίρι μου
θαρρῶ πὼς ἀντικρῦζω.

Γι' αὐτό, ἀστέρι μου λαμπρό,
ὅταν ψηλὰ διαβαίνεις
τὸν πόνο μου τὸ φλιβερό
θαρρῶ πὼς μοῦ γλυκαίνεις.

Διαβατάρικο ἀστέρι

Κάποια νύχτα μαγεμένη
σὲ μιὰ πλάνα ἀερογιαλιὰ
ἀπ' ἀγάπη μεθυσμένοι
πρωτ' ἀλλάζαμε φιλιὰ.

Κέθε μας φιλι κι' ἀστέρι
ἔπεφτε μέσ' τὸ γιαλό,
σάμπως μαγικὸ λὲς χέρι
τὰ κατέβαζε δυὸ - δυό !

Τὸ Φεγγάρι ἀπὸ ψηλά μας
χαμογέλαγε κορφά
καὶ τὸ κύμ' ἀπὸ κοντά μας
διάβαινε τραγουδιστά.

Μέσ' στὸ πλάνο τ' ὄνειρό μας
φιάς βαρκούλας τὰ παιδιὰ
τοτ' ἀνοίξαμε οἱ δυὸ μας
καὶ σαλπάζαμε ἀγκαλιὰ.

Κι' ἡ βαρκούλα μας κυλοῦσε
στὰ ὀλόστρωτα νερά
σάμπως τάχα νὰ πετοῦσε
λὲς μὲ μαγικὰ φτερά !

Ὁνειρο καὶ φαντασία (!)
στὴ βαθειὰ τὴ σιωπὴ,
μιὰ ἀλλόκοτη μαγεία
γύρω εἶχεν ἀπλωθῆ....

Κα' ἀπὸ τότε κάθε βράδυ
πτεβαίνω στὸ γιὰλὸ
ζ' ἔρημος μέσ' στὸ σκοτάδι
ψίχνω πάντα τὰ σὲ βροῶ.

Σὰν ὄνειρευτὴ Νεραίδα
μοῦ ἐοκλάβωσες τὸ νοῦ,
μὰ ποτὲ δὲν σὲ ξανάειδα
κι' ἄς σὲ γύρισα παντοῦ.

Διαβατικὸ ἀστέρι
ἐλαμψες γιὰ μιὰ βραδυά,
τώρα πιά, χαμένο ταίρι,
με τυλίγ' ἡ συννεφιά.

Γύρω μ' ὅλα βουρκομένα
δίχως χάρι με κυττοῦν,
σὰν δυὸ μάτια δακρυσμένα
γιὰ μι' ἀγάπη ποὺ ὀρηνοῦν.

Τὸ γοργό μας τρεχαντήρι
ἔρημο μέσα στὸ γιὰλό,
δίχως πιά καραβοκύρη
στέκει τώρα θλιβερό.

Σὰν τὸ βλέπω θημαγμένο
μὲ σχισμένα τὰ πανιά
μέσ' στὰ βότσαλ' ἀραγμένο
μοῦ ματώνει τὴν καρδιά.

Ὀὐδὲν δὲ ξεχνῶ

Στηρίζω τὸ κεφάλι μου
-στὰ χέρια ζαλισμένο
καὶ μέσ' στὴν ἄδεια ἀγκάλη μου
τὴν ξαναρθῆς προσιμένο.

Τοῦ Φθινοπώρου ἀτιμώθηκε
παντοῦ ἡ μελαγχολία
κα' ἡ σκέψη μου κερφόθηκε
σ' εἰς με νωτιαλγία.

Τὰ δάκρυά μου σμίγουνε
τῆς βροχῆς τὸ κλάμα
καὶ οἱ λυγμοὶ μὲ πνίγουνε
μέσ' στὸ βουβό μου δράμα.

Φθινοπωριατικὴ βροχὴ
μέσ' στὴν καρδιά μου κλαίει
καὶ σὰν λαμπάδα στὴν ψυχὴ
ἢ ἀνάμνησή σου καίει.

Γ' ὄρω μου πέφτουνε γλωμά
τὰ φύλλα ἕνα - ἕνα
κα' ἐμένα ἢ σκέψη μου κατὰ
θλαμμένη, ἄχ! σ' εἰμένα.

"Ασβεστη ἡ θάλα σου ματιά
φλογίζει τὴν καρδιά μου
κι' ὡς τῆς ζωῆς τὴν εσχατιά
θά σ' ἔχω συντροφιά μου.

Σὰν ἀποφέρω μόνος μου
προσσιά μου τότε βγαίνεις
κι' ὅταν μέ πνίγει ὁ πόνος μου
ἔσύ μου τὸν γλυκαίνεις.

"Ἡ θύμησή σου κυβερνᾷ
πάντα τὰ ὄνειρά μου
καὶ κάθε μέρα πὸν περνᾷ
σὲ φέρνει πρὸ καντά μου.

"Ἡ σκέψη μου προσκυνητῆς
γέρνει πιά μὲ λατρεία
σ' ἔσὲ τ' ἀστέρι τῆς ζωῆς
καὶ τοῦ καημοῦ ἡ αἰτία.

Θλιμμένα σύννεφα, μαβιά
τὸν οὐρανὸ σκεπάζουν
καὶ σὰν φαρμάκι στὴν καρδιά
τὰ πρωτοβρόγια στάζουν.

Μονάχος πάλι θὰ μὲ βροῖ
κι' ὁ φρετινὸς χειμῶνας,
μὰ ἡ θύμησή σου θὲ νάρθῃ
ὡσὰν πνοὴ ἀνεμώνας.

Ποτὲ ἀγέρας λησμονῆς
ἔσένα δὲν θὰ σβῆσι
ἀπ' τὸ παλάτι τῆς καρδιάς
ποῦ σ' ἔχω ζωγραφίσει.

Σοῦστησα θρόνο στῆς ψυχῆς
τὰ θλιβερά μου βάρη,
ὅπου φωλιάζουν τῆς ζωῆς
τὰ μυστικά μου πάθη.

Τῆς μοίρας ἦτανε γραφτὸ
νὰ εἶμαι μακρὰ σου,
μὰ μὲ τὴ σκέψη μου θὰ ζῶ
σὰ σκλάβος σου κοντὰ σου.

Πάντα τὴ θεία σου μορφὴ
μπροστά μου θ' ἀντικρῦζω
καὶ τ' ὄνομά σ' ὡς τὴ στερνὴ
πνοὴ θὰ ψιθυρίζω.

"Ελα

Πρώτη μ' ἀγάπη ἔλα ν' ἀναστήσης
τῆς ζήσης τὰ στερονά ὄνειράτά μου,
μαζὶ μὲ τὸν Ἀπρίλη νὰ ξυπνήσης
καὶ τὰ γλυκὰ πουλιὰ μέσ' στὴν καρδιά μου.

"Ελα λοιπόν, σὰν κάποιο χελιδόνι
τὴν Ἀνοιξὴ ξανά γιὰ νὰ μοῦ φέρης,
γιὰ μὲ χαρᾶς γιορτὴ δὲν ξημερώνει
ποτέ χωρὶς ἐσένα, νὰ τὸ ξέρης.

Γι' αὐτό, γλυκειά μου, νᾶρθης σὲ προσμένω
μέσ' στῆς ἀγάπης μας τὸ περιγιάλι,
ὅπου ἔχαν σμίξ' οἱ πρώτες μας ἐλπίδες.

"Ελα, γλυκό μου ταίρι, ἀγαπημένο
ἀγάπης σκλάβοι νᾶμαστε καὶ πάλι
μέσ' στὶς χουσὲς τοῦ ἔρωτ' ἄλνυοίδες.

Γλυκειά μου χίμαιρα

Μέσ' στῶν ὀνείρων μου τὰ περιγιάλια,
στοὺς μαγικοὺς γιαλοὺς σ' ἀναζητῶ
καὶ τῶν χειλιῶν σου τὰ ζεστὰ κοράλια
μὲ πόσα καρδιοχτύπια λιχταρῶ !

Ἡ σκέψη μου μαζί σου ταξιδεύει
μέσ' στῆς ἀγάπης τὶς ἀκρογιαλιές
χ' ἔχει τοῦ νοῦ μ' ὁ μπάτης σου χαϊδεύει
τὶς λάγνες τοῦ κορμιοῦ σου ὁμορφιές.

Γλυκειά μου χίμαιρα, σὲ κνηγῶ
στὰ πλάτια τῆς τρελλῆς μου φαντασίας,
ὅπου τῆς ἄχραντῆς σου ὀπτασίας

τὰ θεῖα χνάρια πάντ' ἀκολουθῶ
— μὲ τὰ φτερὰ μιᾶς ἄπειρης λατρείας
μέσ' στὴ ζωὴ θὰ ψάχνω νὰ σὲ βρῶ.

Σ' ἀναζητῶ

Ἐσένα πού δὲν γνώρισα ποτέ μου
καὶ πουθενὰ στὸν κόσμο αὐτὸ δὲν σ' εἶδα,
σὲ καρτερῶ μὲ πόθον, ἄγγελέ μου,
ἀπὸ μιὰν ἄγνωστη νάρθης πατρίδα.

Καὶ μὲ λαχτάρα σὲ ζητῶ, γλυκειά μου,
στὶς θάλασσες, στεριές καὶ στ' ἀκρογιαλίες,
σ' ἀναζητῶ στὰ πλάνα ὄνειρά μου
σὰ βγαίνεις μέσ' στῆς σκέψης τὰ κοράλια.

Σ' ἀναζητῶ στὰ μακρονὰ τ' ἀστέρια,
στὸν οὐρανὸ καὶ στὸ γλωμὸ Φεγγάρι,
μὰ δὲν σὲ βρίσκω στὰ γαλάζια αἰθέρια.

Καὶ τώρα πιά θάρθῶ νὰ σ' ἀπαντήσω
μέσ' στὴ δροσιά καὶ τ' Ἀπριλιοῦ τὴ χάση
κ' ἐκεῖ θὰ πέσω νὰ σὲ προσκυνήσω.

Ἐπὶ πέρασμα ἄνδρος

Καθὼς φρονᾷς ἀνάλαφρα προστά μου
τῆς σκέψης τ' ἀπαλό μου μαϊστράλι
πανιὰ φουσκώνει ἀγάπης, ὦ γλυκειά μου,
στὸ πλάνο τῆς καρδιάς μου τ' ἀκρογιάλι.

Καὶ μετὰ τῆς φαντασίας τῆ βασιλοῦλα
ἀκολουθῶ δειλά τὰ βήματά σου,
ποῦ σκλάβος σου μετὰ φέρνουνε, μικρούλα,
κατόπι σου, στὸ κάθε πέρασμά σου.

Τῆς φύσης σου τὰ κύματα, ποῦ σβήνουν
στοὺς κόλπους τοῦ ἐρωτικοῦ κορμιοῦ σου,
βαθαῖά μετὰ στὴν καρδιά μου τρικυμίζουν

καὶ κάθε τῆς ψυχῆς γωνιά μ' ἀγγίζουν
σὰ λάγνα λαύρα κάποιου λὲς φιλιῦ σου,
ποῦ τὸ ποθῶ ἀπ' τὰ χεῖλη σου, ποῦ κλείνουν

μέσα τους τὴ γλυκειὰ δροσιά τ' Ἀπρίλη,
γι' αὐτὸ σὲ λαχταρῶ, καλή μου φίλη.

Ἄποψε πού κοιμάσαι

Μὲ τὴ χρυσόφαιη τοῦ Φεγγαριοῦ ἀχνάδα
ἐνώθηκα ἄποψε ἢ ἄδολη ψυχὴ μου
καὶ μεσ' στή σκέψη μου μιὰ μυστικὴ λαμπάδα
τῆς ὁμορφιάς σου λὲς κι' ὑψώθηκε, καλὴ μου.

Κι' ἡ πλάνα φαντασία μου μὲ τὸ Φεγγάρι,
κρυφὰ πού μπαίνει ἀπὸ τὰ παράθυρά σου,
ἀκολουθεῖ τὸ κάθε φωτισμένο χνάρι
καὶ σὲ χαϊδεύει στὰ γλυκὰ ὄνειράτά σου.

Σὰν ἄγγελοι οἱ λογισμοί μου ἀνεβαίνουν
ὡς τὴν παρθενική σου κλίνη πού κοιμάσαι
καὶ τριαντάφυλλα στὴ σιγαλιὰ σὲ ραίνουν.

Μὲ τὸ Φεγγάρι σμίχθηκα καὶ ὅπου νᾶσαι
ψηλὰ ἀπ' τῶν αἰθέρων οὐ θεωρῶ τὰ πλάτια
μὲ τῆς ψυχῆς μου λὲς τὰ δακρυσμένα μάτια.

Ἀγάπη

Μέσ' στῆς νιότης τὸ μεθύσι
κάτι μέσα μ' ἔχει ἀνθίσει
στὴν καρδιά μου σὰ λουλοῦδι
κι' ὡς ἀπόκοσμο τρογοῦδι
ἀντηχεῖ στὰ σωθικά μου
κι' ἀνεβαίνει ἀπὸ βαθειά μου
μέσ' στὰ φλεγισμένα χεῖλη
σὰν χαμόγελο τ' Ἀπρίλη
κι' ὄλα γύρω μαγεμένα
μοῦ γελοῦν εὐτυχισμένα.....

Ἐρωτῶς
Τῆς ζωῆς μου θεῖο ἀστέρι
κάποια μοῖρα σ' ἔχει φέρει
ἀπ' τ' ἀνέγνωρά της πλάτια
στῆς ψυχῆς μου τὰ παλάτια
καὶ φωτίζεις τ' ὄνειρά μου
στὸ παιδιάστικο ἔρωτά μου,
πὺρ ἀπ' τὰ πέρατα τῆς νιότης
μὲ μιὰ φλόγα ἀγάπης πρώτης
ἀνεβαίνει ἀγάλια - ἀγάλια
στῆς καρδιᾶς μου τὰ κοράλια.....

Προδοκία

Μπουμπούκι μ' άνοιξιάτικο πού κλείνει
μέσα σου τόση όμορφιά και χάρι,
σ' άγάπησα πρωτοῦ πανώριο γίνεις
ρόδο, του Μάη τῆς ζωῆς καμάρι.

Γι' αυτό πιά λαχταρῶ ποτε ν' άνθίσης
νά δῶ τὸ θαῦμα ατῆ χρυσῆ αὐγή σου,
σάν τὰ όνειράτά μου θ' αναστήσης
μέ τὴν παραδεισένια τὴν πνοή σου.

Και σαν άνθίσης θά γενῶ μελίσι
νάγάλης, για να σου τραγῶ τὴ γύρη
στ' άνέκφραστο τῆς νιότης τὸ μεθύσι,
πού οί καρδιές μας θ' άχουν πανηγύρι.

Μά νάτος κι' ὁ 'Απρίλης π' ανεβαίνει
στ' άσπιλα σκαλοπάτια τῆς ζωῆς σου
και με τὰ θεῖα μῦρα του σὲ ραίνει
χαμογελώντας στὴ γλυκειά μορφή σου.

Ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν όμορφιά σου
μέ τόσα καρδιοχτύπια γονατίζω
και καρτερῶ τὰ ροδοπέταλά σου
σὲ λίγο πού πανώρια θ' αντικρίζω.

Χρυφή ἀγάπη

Ἦταν γραπτό ν' ἀνταμωθοῦμε
κάποιαν ἡμέρα ὄνειρευτῆ
κι' εἴ δυὸ τρελλὰ ν' ἀγαπηθοῦμε
ἀπὸ τὴν πρώτη μας στιγμή.

Κι' ὅσα δὲν λάλησαν τὰ χεῖλη
ἀγάπης λόγια πιὸ γλυκὰ
τάπαν τὰ μάτια κάποιο δαίλι
τοῦ στήθους μας τὰ μυστικά.

Λαχιάρες τώρα ἀγάπη, πρώτης
ὡσάν ἀπόκοσμες καρδές
μέσ' στὸν ἄλκοῖη μας τῆς νιότης
γλυκὰ δονοῦνε τὶς καρδιές....

Ἐλευμπούκ' ἡ ἀγάπη μας ἄς μείνη
γιατὶ — μοιραίως — ὅ,τι ἀνθεῖ
ἡ ὀμορφιά του ἀργοσβήνει
κι' ὕστερα θὲ νὰ μαραθῆ

Στὴ ζήση μας χρυσοῦ ἀλυσίδα
ἡ νοσταλγία ἄς μᾶς κρατῆ
πάντα ἐνωμένους μὲ ἐλπίδα
ὡς τὴ στερνὴ μας τὴν πνοή

Κοντά σου

Θαροῶ πῶς βρίσκομαι κοντά σου
σὲ περιβόλι μαγικὸ
καὶ μὲ μαγεύει ἡ θωριά σου
ὡσάν λουλούδι ἔξωτικό.

Τολύπες γαλανοῦ ὄνειρου
κυλοῦν κοντά σου οἱ στιγμῆς
κι' ἀπλώνουν σὰν πνοὴ ζεφύρου
τῆς νιότης σου οἱ εὐωδιές.

Κι' ὀλόγυρά μου λές ξυπνοῦνε
ἀγάπης μυστικά πουλιά,
π' ὄλο τὸ εἶναι μου μεθοῦνε
μὲ τὴν ἀπόκρυφη λαλιά.

Μέσ' στήν καρδιά μου παιχνιδίζουν
γλυκὲς λαχτάρεις μυστικῆς
καὶ στήν ψυχὴ μου τρικυμίζουν
νότες χαρᾶς μελωδικῆς.

Μοτίβα ἀγάπης ἀνεβαίνουν
στὰ χεῖλη μου σὰν προσευχὴ
κι' ἀπὸ τὴ σκέψη μου διαβαίνουν
χιλιάδες στίχοι ἐρωτικοί.

Κοντὰ σ' ἀγάπης συγχορδία
στήνουν τῆς νιότης οἱ παλμοί,
πὺρ σὰν οὐράνια μελωδία
σκορποῦν ἀθάνατη πνοή.

Τὰ μάτια σου

Τὶ κι' ἂν δὲν σμίξανε τὰ χεῖλη
σὲ κάποιο ἀτέλειωτο φιλί,
τὰ μάτια σου, γλυκειά μου φίλη,
φωτιὰ μ' ἀνάβουνε τρελλή.

Τὰ χεῖλη σου κι' ἂν δὲν τολμοῦνε
ἐλπίδες κι' ὄνειρα κρυφὰ
τῆς ἄδολης καρδιάς νὰ ποῦνε,
τᾶπαν τὰ μάτια σ' ὄλα αὐτά.

Κάθε φορά πού μὲ κυττάζουν
μοῦ λένε τόσα μυστικά,
ὅσα τὰ χεῖλη σου διστάζουν
νὰ ποῦνε λόγια πιὸ γλυκά.

Μιλοῦν μὲ τῆς καρδιάς τὴ γλῶσσα
καὶ τῆς ψυχῆς σου τὴ φωνή,
οἱ στοχασμοὶ σ' ὡς ἄστρα τόσα
μέσα τους λάμπουν γαλανοί.

Ἐάν κάποια πλάνα περιστέρια
τὰ βλέμματά σου φτερουγοῦν
καὶ στῆς καρδιάς μου τὰ αἰθέρια
καινούργιους ἥλιους μοῦ ξυπνοῦν.

Τὰ χεῖλη τῆς ψυχῆς μ' ἀγγίζει
κάθε ματιά σου σὰν πουλί
κι' ὄλο τὸ εἶναι μοῦ φλογίζει
κάποιο σου μυστικὸ φιλί.

Ἐὸ πρῶτο φιλί

Σάν τῶν χειλιῶν μας συλλογιέμαι
τὸ σμίξιμό μας τὸ γλυκὸ
μ' ἀνατριγίλα ἀναρωτιέμαι
μὴν ἦταν ὄνειρο κρυφό.

Μὰ ὅμως θάτανε ἀλήθεια
τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί,
ἀφοῦ σάν κύματα στὰ στήθια
τάραζε ὁ πόθος τὸ κορμί.

Πρώτη φορά μου τέτοια γλύκα
σάν παραδείσια θροοστά
στὰ λάγνα χεῖλη σου τὴ βροῆκα
μιὰ φεγγαρολουστὴ βραδυά.

Κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου σάν ἦπια
ἀγάπης μαγικὸ κρασί
θαροῶ πὼς πέταξα σι' ἀλήθεια
σ' ὄνειροφαντασιᾶς νησί.

Τοῦ ἔρωτα τὴ μαγεμένη
μοῦδειξε στράτα τὸ φιλί
καὶ μέσα μου, ἀγαπημένη,
τῆς νιότης λάλησε πουλί.

Καὶ ξύπνησε μέσ' στὴν καρδιά μου
κάποιο πρωτόγνωρο σκοπὸ,
ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ βαθειά μου
στὰ χεῖλη μου μεθυστικὸ.

Ἐ' ἀστέρια τῆς καρδιάς μου

Προβάλλουν μέσα μου δυὸ ἀστέρια
τῶνα πιὸ ἀπ' τ' ἄλλο φωτεινό,
ποὺ πᾶνε δίπλα τους σὰν ταίρια
μέσ' στῆς καρδιάς τὸν οὐρανό.

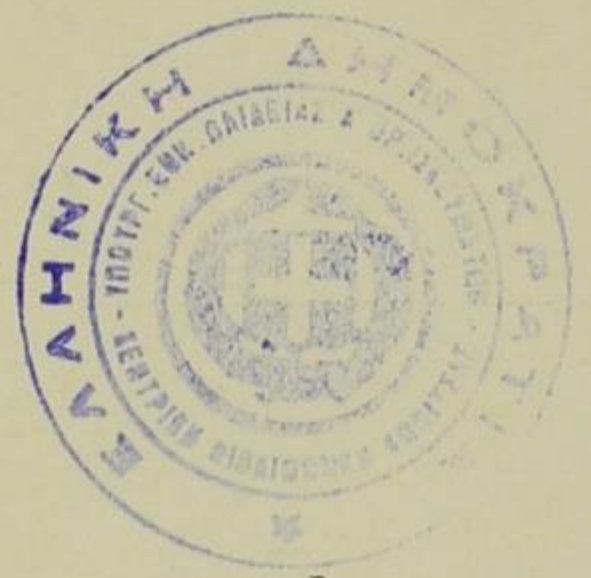
Τῶνα μοῦ νεύει λὲς μ' ἀγάπη
μὲ τὰ ματάκια τὰ λαμπρὰ
σὰν νὰ μοῦ λέει: ποτὲ δρολάπη
δὲν θὰ σοῦ σκιάξῃ τὴ χαρά.

Τ' ἄλλο κρυφὰ μοῦ βλεφαρίζει
μὲ ἐρωτιάρικες ματιές
καὶ στὴν ψυχὴ μου σελαγίζει
μ' ἀπόκοσμες ἀναλαμπές.

Τὰ γνάφια τους τὰ φωτισμένα
λὲς μὲ λατρεία ἀκολουθῶ,
πέφτω καὶ προσκυνῶ τὸ ἕνα
μὰ δίχως τ' ἄλλο ν' ἀρνηθῶ.

Ἔχει καθένα του τὴ χάρη
καὶ τὴ δική του ὀμορφιά,
τῶνα τὸ νοῦ μου ἔχει πάρει,
μοῦ κλεψε τ' ἄλλο τὴν καρδιά.

Ψηλὰ μὲ σέρονουν στὰ αἰθέρια,
σὲ κάποιον κόσμον μαγικό
τά δυὸ χουσόφωτα ἀστέρια
ποὺ κρύβουν κάποιο μυστικό.

Ἡ πλανεμένη

Πρώτη μ' ἀγάπη τ' ὄνειρό μου
ἦταν γιὰ νὰ σὲ κάνω ταῖοι,
μέσ' στῆς καρδίας τὸν οὐρανό μου
νὰ λάμπης πάντα σὰν ἀστέρι.

Ὅμως τὰ πλάνα ὄνειρά σου
σ' ἐσπρωξάν τόσο μακρονά μου,
μὰ σὰν μαδήσουν τὰ φτερά σου
θαβρης κλειστή τὴν ἀγκαλιά μου.

Κάποιο σὲ πλάνεψε τραγούδι
ποὺ ἀντηχεῖ λὲς μαγεμένο,
τῆς ζήσης ψεύτικο λουλούδι
στὸ βοῦροχο ἀνθίζεις ντροπιασμένο.

Μέσ' στὸν καθρέφτη τῆς ψυχῆς σου
σκύψε νὰ δῆς πιά τὰ σημάδια
πῶχουν ἀφίσει στὴ ζωὴ σου
τ' ἁμαρτωλά, χαμένα γάδια.

Ἐτὴ γιορτὴ σου

Ροδοπέταλα σὲ ραίνει
σὰν ἡ σκέψη μ' ἀνεβαίνει
σήμερον προσκυνητῆς σου
στὴ χαρούμενη γιορτὴ σου
τίς εὐχὲς μου νὰ σοῦ φέρῃ
μ' ἓνα ψίδυρο τ' ἀγέρι,
ποῦ βαθειὰ θὰ σὲ μαγεύῃ
κι' ἀπαλὰ σὰ σὲ χαϊδεύῃ
φορτωμένο μὲ λουλούδια
χίλια θὰ σοῦ πῆ τραγούδια
μὲ πρωτόγνωρο σκοπὸ
σ' ἓναν τόνο γάσσωπο.
Καὶ τριγύρω μαγεμένα
ἀπ' τὰ κρόνια τ' ἀνθισμένα
τὰ πουλιά ποῦ κελαηδοῦνε
καθ' εὐχὴ μου θὰ σοῦ ποῦνε.
Κάποια σὰν πετᾶ κοντὰ σου
πεταλούδα στὰ μαλλιά σου
θὰν' ἡ ἄδολη ψυχὴ μου
νὰ σοῦ φέρῃ τὸ φίλι μου
στὰ δροσάτα σου τὰ χεῖλη
σὰν χαμόγελο τ' Ἀπρίλη.
Καὶ στ' αὐτί σου μυστικὰ
ν' ἀντηχοῦν τὰ λόγια αὐτά :
Σὰν γλυκειὰ πνοὴ τοῦ Μάη
ἢ ζωὴ σου νὰ κυλάῃ
δίχως σύννεφο κανένα,
μὲ λουλούδια μυρωμένα
νὰ σὲ ραίνουνε τὰ χρόνια
καὶ γλυκόλαλ' ἀηδόνια
στὴν καρδιά σου νὰ λαλοῦνε
καὶ γιὰ μὲ νὰ σοῦ μιλοῦνε
ὅσο νᾶσαι μακρυνά μου
ὦ ἀγάπη, Σὺ, γλυκειά μου.

Ἀπονιά

Κάποιο σπουργίτι παρηλαμένο
μέ μαδημένα τὰ φτερά
χτυπᾷ στὸ τζάμι, τὸ καημένο,
καὶ τιτιβίζει θλιβερά.

Γιατὶ τὸ δέρνει τ' ἀγριοβόρι
καὶ σπασταρᾷ στὴν παγωνιά,
καὶ σὺ, ὦ ἄσπλαχνή μου κόρη,
τὸ διώχνεις πίσω μ' ἀπονιά.

Καὶ πονεμένο μέσ' στὰ χιόνια
κάποιο ἀποκοίμιτι ἀναζητεῖ,
τὸ δέρνουν μπόρες, καταφρόνια,
δὲν βρίσκει πουθενὰ στοργή..

Κλειστὸ παράθυρο ἢ καρδιά σου
κ' ἐγὼ —σπουργίτης— σοῦ χτυπῶ
στὸ τζάμι, ἄχ! τῆς ἀπονιάς σου
γιατὶ μικρὸ μου σ' ἀναπῶ!

Σάν πεταλούδα ἀπὸ λούλουδι
σὲ ἄλλο λούλουδο κειοῦσες,
θεῖο σοῦ φαίνονταν τραγούδι
τὸ κάθε ψέμα π' ἀγροικοῦσες.

Κι' ἀπὸ τὸ ψέμα μεθυσμένη
πὺρ σὲ κερνᾶ ἡ Κοινωνία
πῶς κυνηγᾶς λαχανιασμένη
τὴν ἀπιαστὴ τὴν εὐτυχία!

Πῆρες τὴ στράτα πλανεμένη
ποῦναι - θαρρεῖς - σπασμένη ἀνθία,
ἀλλοίμονο! δυστυχισμένη,
ἔχει στὸ τέρομα της... ἀγκάθια.

"Αμοιρη! θλίβεται ἡ ψυχὴ μου
πὺρ σ' ἀντικρούζω βουτηγμένη
μέσ' στὴ ντροπὴ, ἐσὺ καλή μου! (;)
στὴν ἁμαρτία πιά δοσιμένη.

Θέλω τὸ χέρι νὰ σοῦ δώσω
κι' ὅ,τι μπορῶ γιὰ σὲ νὰ κάνω
ἀπὸ τὸ τέλημα νὰ σὲ σώσω,
μ' αὐτοῦ πὺρ εἶσαι δὲν σὲ φτάνω.

Εἶναι ἡ ψυχὴ μου

Σκούζει ὁ βοριάς, τὰ δένδρα τρίζουν,
τὸ χιόνι πέφτει παγερὸ
καὶ οἱ νιφάδες στροβιλίζουν
μέσ' στὸ μακάβριο χορὸ.

Κ' ἕνα σπουργίτι στὸ δρολάπι
δειλὰ στὸ τζάμι σου χτυπᾷ,
ἄνοιξέ του, γλυκειά μ' ἀγάπη,
κοντὰ σου νᾶρθη χαρωπά.

Γιατὶ τὸ δέρνει, τὸ ζητημένο,
ὄξω ἢ λύσσα τοῦ βοριά
καὶ στέκει τόσο λυπημένο
μὲ τὰ φτερά του πιά βαρειά.

"Αὐτὸ φτωχό, γυρνᾷ στὴ πόρα
κίτριὰ ζεστὴ φωλιὰ νὰ βρῆ
καὶ στὸ παράθυρό σου τώρα
χτυπάει μέσα γιὰ νὰ μπῆ.

"Ἔρμο πουλὶ πὸν ζητιανεύει
ψίχουλα μέσ' στὴν παγωνιά
εἶν' ἡ ψυχὴ μου πὸν γυρεύει
κοντὰ σου νᾶβρη ζεστασιά.

"Ἀνοιξε τῆς καρδιᾶς τὴ γρίλλια
κι' ἄσε το μέσα γιὰ νὰ μπῆ,
κοντὰ σου τότε μῦρα χίλια
μιᾶς "Ἀνοιξης πνοὴ θὰ βρῆ.

Φύγε!

Ἄσε με ἄπονη κοπέλλα
μόνος νὰ ζῶ μὲ τ' ὄνειρό μου,
μὴ ξανακάνης πιά τὴν τρέλλα
καὶ ξαναρθῆς στὸ φτωχικό μου.

Μὴν ἔρχεσαι νὰ μοῦ θυμίσῃς
ὅ,τι ποθῶ ἐγὼ νὰ σθῆσω,
τὸν ἔρωτα μὴ μοῦ ξυπνήσῃς
ποῦ τρόμαξα νὰ τὸν κοιμήσω.

Ἄφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾶς, τὸ ξέρω,
γιατὶ ξανάρθες πάλι τώρα;
Ἄσε με μόνος νὰ ὑποφέρω,
δὲν θέλω πιά καινούργια μπόρα.

Παίζεις σκληρὴ μὲ τὴν καρδιά μου
χωρὶς συμπόνια, δίχως κοῦμα
καὶ κάποι' ἔρχεσαι κοντά μου
νὰ μὲ κρατᾶς δικό σου θῦμα.

Ἡ συντροφιά σου ἄς μοῦ λείψῃ
ναί, δὲν ποθῶ τὴν ἀγκαλιά σου,
τί κι' ἂν σὲ δέρνει κάποια τύψη,
δὲν νοσταλγῶ πιά τὰ φιλιὰ σου.

Φύγε! Κοντά σου νοιώθω ζάλη
καὶ τρικνυμία στὴν καρδιά μου,
στῆς μοναξιᾶς μου τὴν ἀγκάλη
θὲ ναῦρω τὴν παρηγοριά μου.

Ἐφυγες

Μοῦ ἔφυγες σάν κάποιο γέροντα
σέ ξένα μέρη, τόσο μακρινά,
μὰ ἡ θύμησή σου πάντα μὲ σκλαβώνει
καὶ κάθε μέρα, γὰρ, με τυραννά.

Σ' ἔχασα, γὰρ, ἐβησαν θαρρῶ τ' ἀστέρια,
ἀπ' τῆς ἀγάπης τῆ χροσῆ βραδινά,
τόση μὲν πόνου δίκοπα μαχαίρια
δουλειά μου σκίζουν τῆ φτωχῆ καρδιά.

Καὶ δάκρυα συχνά μὲ πλημμυρίζουν
σάν ἀργοστάλαχτη, βουβὴ βροχή,
ἐνῶ κρυφοὶ λυγμοὶ μοῦ συγκλονίζουν
τὴν πονεμένη κα' ἄδεια μου ψυχὴ.

Ἐφυγες καὶ στὴ μαύρη μοναξιά μου
ἔχω τίς θύμησες γιὰ συντροφιά,
ποὺ φτερουγίζουνε ἀλόγητά μου
σάν κάποια νυχτοπούλια θλιβερά.

Επιλογή ποιημάτων

Ξαημός

Σήμερα πρόσιμενα, καλή μου,
λίγα λουλούδια νά μου φέρης
πάλι σάν πρώτα στη γιορτή μου
πού τόσο τ' αγαπῶ, τὸ ξέρεις.

Μ' αλλοίμονο, νάσθῃς δὲν σ' εἶδα
νά σφίξω τ' ἄσπρο σου τὸ χέρι,
στερνή καὶ πρώτη μου ἐλπίδα
τόρα τί νᾶγινες (;), ποιὸς ξέρει.

Κι' ἄλλων καιρῶν τὰ μαραμένα
πῆρα, πού μοῦφερες λουλούδια
ἀπὸ μιὰ πού τὰ φύλαγ' ἄκορη,

Τὰ πότισα μ' ἀγάπης δάκρυ,
τοὺς εἶπα θλιβερά τραγούδια,
μὰ δὲν ζωντάνεψαν, ὠϊμένα...

Χωρίς έσένα

Πώς τὸ κορμὶ μ' ἀνατριχίλα(!)
τὸ ζώνει τώρα πὺν θωρῶ
γὰ πέφτουν κίτρινα τὰ φύλλα
χωρὶς έσένα π' ἀγαπῶ.

Ἔσβησε πιά τὸ καλοκαίρι
ἀπὸ τὴν ἄδεια μου καρδιά
καὶ στὴ ζωὴ, χαμένο ταίρι,
μοῦρκεται ἡ βαρυχειμωνιά.

Μονάχος ζῶ σὰν τὸ σπουγγίτι
χωρὶς ἀγάπης ζεστασιά,
μέσ' στὸ ἐρημικὸ μου σπίτι
σὲ κάποια παγερὰ νύκτα.

Κι' ἀναπολῶ μὲ νοσταλγία
στιγμὲς πὺν ζήσαμε μαζί,
μὰ τὰς αἰσθητὰ, γλυκερὰ ἁμαρτία,
καὶ γένοι τίποτα δὲν ζεῖ.

Σκόπασαν γύρω μου τ' ἀηδόνια
πὺν μὲ μεθοῦσαν μιά φορὰ,
τώρα θαιροῦ πὺν πέφτουν χιόνια
μέσ' στὴν ψυχὴ μου παγερά.

Σαρώνει ὄνειρατα κ' ἱλπίδες
τ' ἀγριοβόρι στὴν καρδιά
σὰ σπάσανε οἱ ἀλυσίδες
τοῦ ἔρωτά μας μιά βραδυά.

Τ' αναφυλλητά σου

Σαλεύονται τὰ λογικά μου
κάποια σὰ σκέφτομαι βραδινά
πὸν χάθηκες, ἐσύ, γλυκειά μου,
ἀπὸ τὰ μάτια μου σὰ σκιά.

Χρόνια περάσανε ἀκέρια,
ἄμωσ θαρρῶ πὼς ἦταν γῆς,
πὸν σβῆσαν γύρω μας, τ' ἀστέρις
σὰν σ' εἶδα μὲ λυγμούς γὰ κλαῖς.

Καὶ σοῦ ταράξανε τὰ στήθια
τὰ θλιβεὰ ἀναφυλλητά,
πὸν ἀργασθήνανε στὰ βύθια
τοῦ σκοταδιοῦ τὴν ἐρημιά.

Τ' ἀμίλητο, στερονὸ φιλή μας
πνίγηκε στ' ἀναφυλλητά
καὶ μὲ τὸν πόνο στὴν ψυχὴ μας
τότε χωρίσαμε βουβά....

Γύρω μ' ἀκόμα τριχυμίζουν
—νότες ἀπὸ βραχνὰ βιολιά—
οἱ στεναγμοὶ πὸν μοῦ ξεσκίζουν
τὴν ματωμένη μου καρδιά .

Μὲ τυραννοῦν οἱ ἀναμνήσεις
σὰν ἐρινύες στὴ ζωὴ,
ἀλλοίμονο, ἂν δὲν γυρίσης
ὁ νοῦς μου πιά θὰ σαλευθῆ!

Με συντροφιά τ' ἀηδόνι

Ἔχω ἀπόψε συντροφιά μου
στή βαρειά τῆ μοναξιά μου
ἔν' ἀσώπαστο ἀηδόνι
τὴν καρδιά πού μου ματώνει
σάν τ' ἀκούω νὰ θρηνηῖ
στή βαθειά τῆ σιωπῆ.
Σάν κ' ἐμένα, τὸ καιμένο,
ξαγρυπνάει πονεμένο
κ' οἱ λυγμοὶ του λές ἀντάμα
πὼς μὲ τὸ θουβό μου κλάμα
σ' ἕνα σμίγουνε σκοπὸ
γιὰ τὸ ἴδιο μυστικό.

Ὅλ' ἡ πλάση ἠσυχάζει
μὰ τ' ἀηδόνι ἀναστενάζει
κ' ὄλο κλαίει τὸν καιμό του
πῶχει μείνει μοναχό του,
δίχως ταίρι καὶ φωλιὰ
μὲ τὸν πόνο στὴν καρδιά.
Μέσ' στῆς νύχτας τῆ γαλήνη
ξαγρυπνῶ κ' ἐγὼ πρὸς κείνη
τοῦναι τώρα κίχρα μου
καὶ κυλοῦν τὰ δάκρυά μου
ἀπ' τὰ στήθια μου καφτὰ
καὶ θροῦν ἀναφυλλητὰ
καὶ πασάζουνε τὰ στήθια
ὡς μέσ' τῆς καρδιάς τὰ βόθια...
Παίονει πιά καὶ ξημερώνει
μὰ δὲν σόπασε τ' ἀηδόνι
τὸν καιμό του ζελαηδεῖ
ἀπὸ κλώνο σὲ κλαδί.
Κ' ἔχω πιά στή μοναξιά μου
τὸ ἀηδόνι συντροφιά μου,
πού μαζί μου ξαγρυπνάει
καὶ τὸ ταίρι του ζητάει.

Ε' ἀγαπημένα βήματά σου

Σὰ σκέπτομαι τὰ βήματά σου
πού σβήσανε στή σιγαλιά,
τόρα πού εἶμαι μακρυνά σου
πῶς μου ξεσκίζουν τήν καρδιά!

Ἀκόμα λές πῶς ἀντηχοῦνε
σάν κάποιο θλιβερό σκοπό,
ἀπό κοντά μου νά διαβοῦνε
πόσες φορές δέν τ' ἀγροικῶ!

Τ' ἀγαπημένα βήματά σου
σάν τ' ἀγροικοῦσα μιὰ φορά
μέ μιᾶς βοισκόμουνα κοντά σου
σά γάχα μαγικά φτερά!

Τώρα στή σζέψη μου διαβαίνουν
ἴδια σάν πρῶτα, ρυθμικά
καί στ' ὄνειρά μου ἀνεβαίνουν
ἀνάλαφρα, φτερουγιαστά.

Ποιοὶ δρόμοι τόρα νά χαροῦνε
τὸ διάβα σου τὸ λικνιστό
καί ποιά πλακάκια ν' ἀντηχοῦνε
ὅταν περνᾷς κάποιο στενό;

Κ' ἐγὼ μονάχος μ' ἀγωνία
νά ξανακούσω καρτερῶ
τὰ βήματά σου στή γωνία
σάν μιὰ φορά κ' ἕναν καιρό...

Ἀγάπης λυκαυγῆς

Ψαίρνει στὸν κῆπο μου κι' ἀνθίζει
ἢ ξελογιάστρα ἀμυγδαλιά,
ποῦ σὰν τὴ βλέπω μοῦ θυμίζει
μιὰ κάποια ἀγάπη μου παλιά.

Στὸν ἴσκιό της τὸ λουλουδένιο
καθότανε καὶ τραγουδοῦσε
καὶ σὲ μαντήλι μεταξένιο
ἐλπίδες κι' ὄνειρα κεντοῦσε.

Ψηλά, στὰ κλώνια τ' ἀνθισμένα
τῆς Ἀνοιξῆς τροελλὰ πουλιά
γλαυκολαλοῦσαν μαγεμένα
κι' ἀγάπης ἔχτιζαν φωνιά.

Στὸ ροδαλένιο κείνο δεῖλι,
ποῦ ἀναπάντεκα τὴν εἶδα
σὲ κάποιο ἔξεχαστον Ἀπορίλη,
μοῦ θυμωγλάσε μ' ἐλπίδα.

Καίρισε τότε ἡ καρδιά μου
σὰν κάθε μιὰ της βελονιά
νὰ κένταγε τὰ σωθικά μου
μὲ τῆς ματιᾶς τῆς τὴ φωτιά.

Καὶ κάποιο μ' ἄγγιξε δοξάρι
τὶς πιὸ γλυκῆς χορδῆς τῆς νιότης
κι' ἔλαμψαν ὅλα μ' ἄλλη χάρι
στὸ λυκαυγῆς ἀγάπης πρότης.

Προσμονή

Παραθύρι μου κλεισμένο
μὲ παράπονο προσμένω
πότε ἢ γοῖλλια σου ν' ἀνοίξη
κι' ἢ καρδιά μου ἔχει σφίξει
ἀπὸ πόνο νὰ τὴν δῶ,
σὲ παράθυρο ἀνοιχτό,
μέσ' στὰ χέρια τὰ χιονάτα
γεμισμένη τὴν κανάτα
μὲ νερὸ γιὰ νὰ ποτίση
κάποιο ρόδο πῶχει ἀνθίσει
σὲ μι' ἀπόμερη γωνιά
δίχως ἴσκιο καὶ δροσιά.
Καὶ προσμένει, τὸ καημένο,
ποῦναι τόσο διψασμένο
τὴν καλὴ νὰ τὸ ποτίση
κι' ἀπαλὰ νὰ τὸ μυρίση.
Καὶ σὲ μένα μιὰ κλεφτὴ
—δίχως τάχα νὰ μὲ δῆ—
νὰ μοῦ ρίξη μιὰ ματιά της
καὶ νὰ δίνη τὰ φιλιὰ της
εἰς τὸ ρόδο ἀπ' τὴ γλάστρα,
νὰ γλυκοκυντῆ τ' ἄστρο
καὶ νὰ σιγοτραγουδῆ
μιὰ λαχτάρα της κορυφῆ
στὸ παράθυρο γεμισμένη
κάποια νύχτα μαγεμένη,
ὅπως τότε ποῦχε ἀνθίσει
μιὰ ἀγάπη πῶχει σβήσει
κι' ἔχει τώρα μαραθῆ
καὶ τὸ ρόδο της μαζί.
Γι' αὐτὸ πάντα θὰ προσμένω,
παραθύρι μου κλεισμένο,
πότε ἢ γοῖλλια σου ν' ἀνοίξη
καὶ τοὺς δύο μας νὰ μᾶς σμίξει.

Τέτοιον καιρό —πριν τόσα χρόνια—
γεμάτη χάρη τὴν πρωτόδα,
τότε πὸν ξύπναγαν τ' ἀηδόνια
καὶ χαμογέλαγαν τὰ ρόδα...

Τώρα θολὸς ὁ λογισμὸς μου
γέρνει προσκυνητὴς σ' ἐκείνη
καὶ ἀνεβαίνει ὡς τέρανός μου
στοῦ ἔρωτα τὴν πρώτη δίνη.

Τὰ λόγια τῆς πὸν μὲ μεθοῦσαν
ἀκόμα ἀσάγαστα μὲ καΐνε,
καὶ στὴν καρδιά μου μοῦ ξυπνοῦσα
κάποια πουλιὰ πὸν τώρα κλαΐνε.

Ἄνοιξη! Καὶ τὰ χελιδόνια
γυρίζουν πάλι εὐτυχισμένα,
μὰ στὴν καρδιά μ' ἀκόμα χιόνια
στιβάζονται, ἄχ! παγωμένα.

Γιατὶ δὲν γύρισε ἡ Καλή μου
ποῦναι ἡ Ἄνοιξη γιὰ μένα
ν' ἀνθίσουνε καὶ στὴν ψυχὴ μου
χιούλια καὶ κρῖνα μυρωμένα.

Νοσταλγία

Γερμένος στο παράθυρό μου
τήν πλάση γύρω αγναντεύω
κι' αναζητώ μέσ' στ' όνειρό μου
ἄχ! κάποιο πλάσμα πού λατρεύω.

Τῆς "Ανοιξης ἡ γοητεία
ἀπλώνεται όλογυρά μου
κι' ό νοῦς μου πιά μέ νοσταλγία
φτεροκοπάει μακρονά μου.

Σάν πεταλούδα ἀνεβαίνει
σ' ἐκείνη πῶχῳ στήν καρδιά μου
καί κάθε πόνο μου γλυκαίνει
μέσ' στή βαρεία τῆ μοναξιά μου.

Ἐ' ἀκολουθῶ στὰ παιδικὰ ὄνειρά μου

Συχνά, στὰ παιδικὰ μου περιγιάλια
σ' ἀντικρύζω, μικρή μου Ἰουλιέττα,
καὶ μέσ' αὐτῆς νόμισής μου τὰ κοράλια
κυνηγῶ τὴν γλυκειά σου σιλουέττα.

Τῆς σκέψης μου τὰ πλάνα μαϊστράλια
ἀνοδεύουν τοῦ χρόνου τὴ γολέττα
—μακρονά μου πού σὲ πάει ἀγάλια - ἀγάλιο—
καὶ σοῦ φιλοῦν τὴν ἄσπρη σεμιζέτα.

Μὰ στοῦ καιροῦ τ' ἀτέλειωτα πελάγη
ὅσο κι' ἂν ξεμακραίνης, ὦ γλυκειά μου,
τῆς μορφῆς σου τ' ἀστέρι, ὡς οἱ Μάγοι,

ἀκολουθῶ, μ' ἀπέραντη λατρεία
στὰ μαγεμένα, παιδικὰ ὄνειρά μου,
πού σὲ κρατῶ μ' ἀγάπης νοσταλγία.

Ξιφὸν λιλιο

Ἐκ τῆς γειτονιά σου, ὦ ξελογιάστρα,
συχνοδιαβαίνω μὲ ὄνειρα χίλια
καὶ σὺ κρυφὰ μισανοίγεις τὴ γρίλλια
γιὰ νὰ ποτίσης τάχα κάποια γλάστρα.

Κ' ἐγώ, στῆς φαντασίας μου τὰ κάστρα
λὲς κ' ἀνεβαίνω μ' ἀκοίμητη ζήλεια,
γυρεύοντας τὰ ρουμπινιά σου χεῖλια
καὶ τῶν ματιῶν τὰ ἐρωτευμένα σ' ἄστρα.

Στὴ σιγαλιά, γλυκειά μου Ἰουλιέττα,
τὰ σκαλιὰ τῆς ἀγάπης ἄπλωσέ τα
γιὰ ν' ἀνεβῶ, κ' ἐγὼ σὰν τὸν Ρωμαῖο,

μέσ' στῆς καρδιάς σου τὸ κρυφὸ μπαλκόνι
—στ' ὄνειρο τῆς ζωῆς τὸ φευγαλέο—
τοῦ ἔρωτα ν' ἀκούσωμε τ' ἀηδόνι.

Χυνηγῶ τὴ γλυκειά της σιλουεττα

Μὲ νοσταλγία ἀναπολῶ τὰ χρόνια κείνα
ποῦ ἡ καρδιά μου μὲ λαχτάρα ἀκολουθοῦσε
τὰ βήματα μιᾶς μαυρομαίτας, τοῦ σκορποῦσε
στὸ διάβα της τῆς ὀμορφιάς πανώρια κρῖνα.

Κι' ὡς ξηλογιάστρα λὲς τοῦ ἔρωτα Σειρήνα
μὲ κάποιο ἀνέκφραστο τραγοῦδι μ' ὠδηγοῦσε
σ' ὄνειρεμένα περιθώρια, π' ἀντηχοῦσε
μιὰ μελωδία ἀπ' οὐράνια μαντολίνα...

Μ' ἀπ' τῆς καρδιάς μου τὸ τρελλὸ τὸ πανηγύρι
μ' ἀδείασε ὁ χρόνος τῆς ἀγάπης τὸ ποτῆρι
καὶ τῆς ζωῆς μου πιά μαράθηκε ἡ βιολέττα.

Ὅμως, μὲ τὰ κλαμένα μάτια τῆς ψυχῆς μου
στὰ ἔσμα σταυροδρομία τῆς ἀνάμνησής μου
χυνηγῶ ἀκόμα τὴ γλυκειά της σιλουέττα.

Ἀνάμνηση

Μιᾶς καστάνῃς τὸ λαγγυμένο βλέμμα,
ποῦκαγε τὴν καρδιά μου νὰ σκιοτίση,
ἀγάπης μ' ἀναψε φωτιά στὸ αἷμα,
ζωὴς — ἀλλοίμονο! — ποτὲ νὰ σβήση.

Σὰν ταξιδιάρικα πουλιὰ τὰ χρόνια
φεύγουν — μαζί τους πέταξε κ' ἐκείνη,
καὶ μέσ' στὴν ἄδεια μου καρδιά λὲς χιόνια
πέφτουν, μονάχος μου σὰν ἔχω μείνει.

Μὰ τῆς ἀγάπης μου τὰ πρῶτ' ἀστέρια
ἀκόμα λάμπουνε μέσ' στῆς ψυχῆς μου
τὰ θλιβερὰ καὶ ματωμένα αἰθέρια.

Καὶ βλεφαρίζουνε μέσ' στὰ σκοτάδια
τῆς ἔρημης κ' ἀνεκπλήρωτης ζωῆς μου,
τὰ σκοτεινὰ καὶ παγωμένα βράδια.

Μοῦ φάνηκε πὼς βρέθηκα προστά σου

Ἄποψε μιὰ μικρούλα τραγουδοῦσε
γερμένη στ' ἀνοιχτὸ παράθυρό της
σὰν κάποια χίμαιρα νὰ κινηθοῦσε
στὸ μαγεμένο, παιδικὸ ἄνερό της.

Δὲν ξέρω ἂν ἔλλαγε, ἢ ἂν ὑμνοῦσε
τὸ πρῶτ' ἀγάτης αντιστικὸ καημὸ της,
μὰ ἦταν σὰν ἡ φωνή σου ν' ἀντηχοῦσε
ἀποκοίτουσα στὴ γλυκειὰ ἠχώ της.

Κ' ἐκεῖ ποὺ πέραγα σκυφτὸς στὸ δεῖλι
— σ' αὐτὴν τὴ ξεχασμένη γειτονιά σου —
μοῦ φάνηκε πὼς βρέθηκα προστά σου!

Δὲν τῶλεγα πὼς θὰ γύριναγαν πίσω
τὰ χρόνια, καὶ ξανά θὰ σ' ἀντιχρῶσω
στὴ μορφὴ μιᾶς μικρῆς, παλιά μου φίλη.

Μούρδες κι' ἔφυγες σὰ χελιδόνι

Στὴ μαύρη μοναξιά τῆς ἀχάσις ζωῆς μου
μοῦ ἤρθες κάποτε σὰν κάποιο χελιδόνι
κι' ἔνοιωσα τότε μέσ' στὰ πλάτια τῆς ψυχῆς μου
μι' ἀγάπης "Ἀνοίξει γιὰ μέ νὰ ξημερώνη.

"Ἀνθισαν τῆς καρδιάς τὰ μαραμμένα κλώνια
σὰν τ' ἄγγιξεν ὁ ἥλιος τῆς γλυκειᾶς μορφῆς σου
καὶ τ' ἀδεια στήθια μου ἐγέμισαν ἀηδόνια
πὺρ στὸν ἀντίλαλο ξυπνήσαν τῆς φωνῆς σου...

Μὰ ξάφνου ἀνοιξες τ' ἀνήσουχα φτερά σοι
καὶ πέταξες ἀπὸ κοντά μου κάποιο δεῖλι.
μαζί σου πῆρες καὶ τὸ μυστικό μ' Ἀπρίλη

κι' ἄλλοῦ πῆρες νὰ στήσης τὴ ζεστή φωλιά σου.
"Ὅμως, μέσ' στῆς ἀνάμνησής μου ζεῖς τὸν κῆπο
καὶ στῆς φτωχῆς καρδιάς μου λές τὸν κάθε χτύπο.

Τελευταῖοι ἀσπασμοί

ὦ πλᾶνε λογισμέ μου κόψε
τῆς φαντασίας τὰ φτερά
ποῦ φτερουγίζει πάλι ἀπόψε
σὲ κάποια ἀνάμνηση παλιά.

Στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης πάλι
ὦ λογισμέ μου μὴ μελεχθῆς
κι' οὔτε σ' ἐρωτική ἀγκάλη
ποτέ σου μὴ ξανακυοθῆς

Ἐσύ, ὦ λογισμέ θλιμμένε,
σὰν ἀκολούθησες πιστὰ
τὰ γυῖα τῆς καρδιάς, καημένε,
μὴ ἔκανες νὰ πονῶ πικρά.

Συχνά, σὺ μ' ἔκανες νὰ ραίνω
μ' ἀγάπης δάκρυα καφτὰ
τὸν ἔρωτα ποῦ πιά θαμένο
τὸν ἔχω στὴν ψυχὴ βαθειά.

Τώρα μὲ τὰ φτερά σπασμένα
οἱ θλιβεροί μου στοχασμοί
ξανοίγονται στὰ περασμένα
σὰν τελευταῖοι ἀσπασμοί.

Επιγραμμά

ὁ ἐκείνη πὸν δυσδιάσπηκε

ὁτὸ βωμὸ τοῦ "Ἐρωτα

Τῆς νιότης λούλουδο, κομήσου
μέσ' στοῦ θανάτου τὴν ἀγκάλη
κι' ἄδολε, ἀγνή ψυχή σου
τὸν ἔρωτά σου θὲ νὰ ψάλλη
—ὡσὰν πουλί τοῦ παραδείσου—
στὸ κυπαρίσσι, ὅπου θάλλει
μέσ' στῆς ἀνάμνησης τὸν κῆπο
καὶ στῆς καρδιάς τὸν κάθε χτύπο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς	
Πρόλογος	5	
Σ' ἐσένα	6	»
Ἐσὺ μοῦ ξύπνησες τὴ μοῦσα	7	»
Παρηγοριὰ	8	»
Μὲ τὸ φεγγάρι συντροφιά	10	»
Τῆς ξενητείας ὁ πόνος	14	»
Ἄπ' τὸν ἀφρὸ τῆς θύμησης	17	»
Μὲ τὰ φτερὰ τ' ὀνείρου	18	»
Συναπάντημα	19	»
Ἄνοιξιάτικες ἀναιμήσεις	22	»
Χίμαιρα	24	»
Διαβατάριζο ἀστέρι	29	»
Δὲν σὲ ξεχνῶ	31	»
Ἔλα	34	»
Γλυκειά μου χίμαιρα	35	»
Σ' ἀναζητῶ	36	»
Στὸ πέρασμά σου	37	»
Ἄποψε ποὺ κοιμάσαι	38	»
Ἀγάπη. Ἔρως	39	»
Προσδοκία	40	»
Κουρασθῆ ἀγάπη	41	»
Κοντὰ σου	42	»
Τὰ μάτια σου	43	»
Τὸ πρῶτο φιλὶ	44	»
Τ' ἀστέρια τῆς καρδιάς μου	45	»
Στὴ γιορτὴ σου	46	»
Ἡ πλανεμένη	47	»
Ἄπονια	49	»
Φύγε	50	»
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου	51	»
Καημὸς	52	»
Ἔφυγες	53	»
Τ' ἀναφυλλητά σου	54	»

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἶν' ἡ ζωὴ σὰ σκιά ὄνείρου
τὰ χρόνια βάθρες ποὺ κυλοῦν
μέσ' στὸν ὠκεανὸ τ' ἀπείρου
καὶ πίσω δὲν ξαναγυροῦν.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

	Σελίς	
Χωρίς ἔσένα	5	5
Τ' ἀγαπημένα βήματά σου	»	5
Μὲ συντροφιά τ' ἀηδόνι	»	5
Προσμονή	»	5
Ἀγάπης λυκαυγές	»	5
Νοσταλγία	»	6
Εἰδύλλιο	»	6
Σ' ἀκολουθῶ στὰ παιδικὰ ὄνειρά μου	»	6
Ἀνάμνηση	»	6
Κυνηγῶ τὴ γλυκειά της σιλουέττα	»	6
Μοῦρες κ' ἔφυγες σὰ χελιδόνι	»	6
Μοῦ φάνηκε πὼς βρέθηκα μπροστά σου	»	6
Ἐπίγραμμα σ' ἐκείνη πὺν θυσιάστηκε στὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτα	»	6
Τελευταῖοι ἀσπασμοὶ	»	6
Ἐπίλογος	»	7
Περιοχόμενα	»	7

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΦΙΛΟΤΕΧΝΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ
ΤΟ ΖΩΓΡΑΦΟ Κ. ΛΑΖΑΡΟ ΜΟΥΣΤΑΚΑ
